

PARAULA DE VIDA

Octubre 2026

«No explotis ni oprimeixis l'immigrant, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte» (Ex. 22,20).

La Paraula de Vida d'aquest mes està treta del llibre de l'Èxode, que relata les condicions cada cop més desesperades dels israelites a Egipte. Oprimits i esclavitzats, clamen al Cel demanant ajuda. Aquest crit arriba al cor de Déu, que decideix intervenir i escull Moisès com a enviat seu. Després de l'alliberament, hi ha la cerimònia que segella l'Aliança entre Déu i Israel. El document que reflecteix aquesta relació és l'anomenat "Codi de l'Aliança" (Ex 20–23) acceptat per tot el poble (cf. Ex 24), la part més coneguda del qual són els deu manaments. A aquests s'hi afegeixen altres prescripcions i lleis de diversa mena, totes relacionades amb l'esdeveniment extraordinari de l'alliberament. La frase que se'ns proposa aquest mes d'octubre, prové d'aquest patrimoni de normes de vida i comportament.

«No explotis ni oprimeixis l'immigrant, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte».

L'estranger es troba entre les categories afavorides i protegides per Déu, perquè és una de les més vulnerables, juntament amb els pobres, els orfes i les vídues. La motivació d'aquesta regla apel·la, en primer lloc, al record del que es va viure durant l'esclavatge a Egipte. La poderosa intervenció de Déu a l'Èxode es reitera constantment a l'Antic Testament. És un esdeveniment que el poble sempre ha de tenir present com quelcom que continua repetint-se, de maneres diferents, en cada generació. La frase d'Orígenes en el seu comentari al llibre de l'Èxode és significativa: «Qui oprimeix l'estranger demostra que encara no ha sortit d'Egipte»¹.

Aquest manament també demana empatia. Posar-se al lloc dels altres ens ajuda a comprendre'ls i a entendre el que necessiten. Els qui han passat per una experiència difícil semblant, haurien de trobar més fàcil identificar-se amb el sofriment dels altres. Però a l'Antic Testament no és només una experiència humana. El primer a donar exemple del que significa entrar en la situació dels altres és Déu mateix.

«No explotis ni oprimeixis l'immigrant, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte».

Com puc posar en pràctica aquesta Paraula de Vida? Pot ser útil fer-nos algunes preguntes: He experimentat mai ser un estranger? M'he sentit rebutjat, no benvingut, incomprès, fora de lloc? D'aquestes experiències, què n'he après? Qui és l'estranger per a mi? Qui és l'estranger per a Déu? Com puc acollir-lo sense reserves, tal com fa el Senyor amb nosaltres? Què puc fer concretament?

¹ ORÍGENES, *Homílies sobre l'Èxode*, v.5.

Chiara Lubich escriu: «Si Déu no fa discriminacions entre les persones, no podem no tenir la fraternitat universal com a criteri últim. Com a fills del mateix Pare, podem descobrir-nos com a germanes i germans de tot ésser humà a qui ens acostem. I per tant, si tots som germans i germanes, hem d'estimar tothom, començant pels qui tenim a prop, sense posar límits ni condicions. El nostre amor no ha de ser platònic o abstracte, sinó que ha de ser concret, fet de servei. Un amor capaç d'anar vers els altres, d'iniciar un diàleg, de ser empàtics amb les seves situacions de necessitat, de portar junts les seves càrregues i els seus maldecaps. Fins al punt que l'altre se senti comprès i acollit en la seva diversitat, i lliure d'expressar tota la riquesa que porta dins seu»².

Aquesta és l'experiència de Maryam, una jove pakistanesa: «En un cafè, vaig veure com el propietari es negava a donar una tassa de te a una senyora gran. Jo només tenia unes poques monedes a la butxaca, però sentia que l'havia d'ajudar, i per això em vaig acostar al propietari i li vaig dir que ja pagaria jo. En un primer moment, em va mirar perplex. Però després d'uns instants, va somriure i va dir: "No, no seria just. Si tu, que ets només una clienta, estàs disposada a pagar al seu lloc, molt més ho he d'estar jo, que soc el propietari. Em toca a mi donar-li una tassa de te gratis i no pas a tu de pagar-li". Fou per a mi una experiència colpidora. Intentant mostrar amor primer a la senyora i després al propietari, vaig veure com un senzill gest de bondat pot obrir el cor d'una altra persona».

Augusto Parody Reyes i l'equip de la Paraula de Vida

² C. LUBICH, Paraula de Vida / maig 2006: *Palabras de Vida* /2 (1991-2006), Ciudad Nueva, Madrid 2026, p. 351.